

пропозиції. Відбувається презентація рішень кожної малої групи. Заключне слово надається викладачу. Він оцінює не тільки правильні і неправильні відповіді, а й активність студентів, здатність оперувати знаннями.

Завдяки застосуванню таких кейсів, матеріал засвоюється на 97%, в той час як лекція – тільки 5% [4].

Поєднання елементів гри та комп'ютерних технологій ми можемо спостерігати і під час вивчення гуманітарних дисциплін. При цьому навіть не цікава на перший погляд тема заняття стає захоплюючою.

Звичайно, комп'ютеризоване навчання на базі технології мультимедіа не може замінити

людини-викладача, але воно не тільки може доповнити, а й удосконалити його діяльність, розвивати самостійність, творче мислення.

Отже, освітня інноваційна діяльність має сприяти підвищенню конкурентоспроможності випускників вищої школи, досягненню більш ефективного розвитку нашого суспільства. Модернізація системи освіти пов'язується, насамперед, із введенням в освітнє середовище інноваційних технологій, в основу яких покладені цілісні моделі навчально-виховного процесу, засновані на діалектичній єдності методології та засобів їх здійснення.

Література

1. Даниленко Л.І. Теорія і практика інноваційної діяльності в загальній середній школі // Управління освітою. 2001. – №3. – С. 18–24.
2. Закон України "Про освіту" №1060-ХІІ, із змінами від 11 червня 2008 р.
3. Нагребецька І. Українські профспілки з ознаками євроінтеграції// Урядовий кур'єр. – 2005. – № 77. – С. 13.
4. Перспективні освітні технології / За ред. Г.С. Сазоненко. – К., 2000.–560с.
5. Химинець В.В. Інноваційна освітня діяльність / В.В. Химинець.– Ужгород: Інформаційно-видавничий центр ЗІППО, 2007. – 364с.

УДК: 81-13

ФОРМУВАННЯ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ З ВИКОРИСТАННЯМ ТЕХНОЛОГІЇ «НАВЧАННЯ У СПІВРОБІТНИЦТВІ»

Шапошник Г.Г. – ст. викладач

Університет державної фіскальної служби України

В умовах розбудови незалежної суверенної України виникає велика потреба у висококваліфікованих фахівцям зі знанням іноземних мов. Це зумовлено розширенням і зміцненням міжнародних зв'язків, необхідністю ознайомлення зі світовою культурою, потребою освоєння науково – технічного прогресу, розвитку ділових і особистих контактів. Досягнення достатнього рівня володіння іноземною мовою можливе за умови використання різноманітних форм і методів навчання, розвитку навичок практичного володіння мовами, а саме: різними засобами, зокрема використання нових технологій у вивчення іноземних мов.

Пошук ефективних технологій на сьогоднішній день являється однією з основних проблем, які виникають в організації профільно орієнтованого навчання іноземної мови у вищій школі.

У науковій літературі широко використовується поняття «технологія», «педагогічна технологія», «технологія навчання», «освітня технологія», «технологія формування», «технологія розвитку» та ін.. На

визначення кожного з названих понять існують різні точки зору (М.Є.Бершадський, Ю.З.Гільбух, Г.К.Селевко, О.І.Сердюченко, Н.Є.Щуркова та ін..)

Зарубіжні вчені пропонують направленість технологій профільного навчання іноземних мов на розвиток інтересу, мотивації, на активність суб'єкта навчання, інтерактивність, виховання самостійності у студентів, досягнення грамотності у сфері використання іноземних мов, отримання суттєвого мовленнєвого продукту, зростання духовного інтелекту студентів, розширення їх самореалізації і кругозору.

До найбільш ефективних технологій профільного навчання іноземних мов, які відповідають названим вимогам, відносять: навчання у співробітництві, метод проектів, професійно орієнтовану рольову гру, портфоліо учня.[5,8].

У вітчизняній та зарубіжній науковій літературі широко проходять дискусії та обговорення навчання іноземних мов з використанням навчання у співробітництві.

Вчені пропонують розглянути поняття

«педагогічне співробітництво» та «навчання у співробітництві».

Напрямок педагогічного співробітництва раніше розглядався в науковій літературі і був зумовлений необхідністю гуманізації міжособистісних стосунків у вищій школі. Суть педагогічного співробітництва як спільної розвиваючої діяльності викладачів і студентів була з'єднана взаєморозумінням, спільним ходом аналізу і результатів цього виду діяльності.

Педагогіка співробітництва на сучасному етапі діяльності є важливою умовою сучасної вищої освіти. Саме тому педагогіку співробітництва вчені пропонують розглядати як особливий тип технології, яка є втіленням передового педагогічного мислення, джерелом прогресивних ідей і яка входить до складу сучасних педагогічних технологій

Американські педагоги розробили навчання у співробітництві як приклад групової технології, що базується на ідеях співпраці, взаємодопомоги. С.С. Полат пропонує розглянути навчання у співробітництві як метод навчання, що передбачає об'єднання деяких прийомів логіки пізнавальної та організаційної діяльності студентів, яка дозволяє реалізувати базові принципи цього методу. Навчання у співробітництві на думку вчених є прагнення до навчання, а не просто щось виконувати разом. Однією з важливих форм навчання у співробітництві пропонується робота в невеликих групах (3-6 студентів), оскільки характерними ознаками цієї роботи являється спільність мети і завдань, індивідуальна відповідальність за результати роботи групи й однакові можливості успіху за рахунок оцінювання вмінь, які отримують студенти у групі для досягнення підсумкового результату. На думку вчених, організація навчання у співробітництві виділяється наступними умовами: загальне завдання на групу; єдине заохочення на групу; розподіл ролей між учасниками. Тому важливо викладачеві поставити правильне формулювання завдання для кожної окремої групи або усіх груп разом, розподілити студентів на групи, визначити у кожній групі ролі, які студенти розподіляють між собою за власним бажанням.

Новими технологіями навчання потрібно володіти не лише викладачеві, а й студентів. Таким чином, для організації навчання у співробітництві викладач повинен: 1) знати загальні ідеї цього методу, основні відмінності звичайної групової роботи від навчання в невеликих групах за технологією співробітництва, основні принципи є різноманітні, варіанти організації навчання у співробітництві, умови розподілу студентів на групи, вміння досягти взаєморозуміння учасників невеликих груп: за цілями, за джерелами інформації, за вираженням заохочення, шляхи досягнення індивідуальної відповідальності усіх учасників групового навчання; 2) уміти планувати заняття з використанням роботи в малих групах, розподіляти їх на групи, організувати навчання у малих групах, оцінювати роботу групи, організувати взаємодію на рівні співробітництва учасників навчального процесу в різних режимах: студент – студент (студенти є представниками однієї групи, студенти є представниками різних груп), студент – група, студент – викладач, група – група, група – викладач.

Викладача до навчання у співробітництві насамперед повинен зацікавити зміст навчання, коли у складанні завдання до вправ вже закладено режим їх виконання. Як приклад пропонуємо познайомити викладачів з розробленим тематичним розділом «*Wirtschaftsregionen in der Ukraine*».

Для викладача важливо професійно вміти організувати між групову роботу з метою обміну набутої інформації студентами по тому чи іншому питанню. Під час навчання у співробітництві важливим є оцінювання навчальних досягнень студентів. Виконана робота студентів оцінюється за десятибальною шкалою. За результатами оцінювання подається характеристика окремих студентів одним із учасників групи або викладачем. Оцінювання проводиться з метою підкреслити рівень зростання вмінь і навичок у володінні іноземною мовою, з метою самоаналізу та подальшого вдосконалення.

Література

1. Зеня Л.Я., Чобітько В.І. Навчання німецької мови учнів старших класів економічного профілю // Іноземні мови. – 2007. – С.23-28.
2. Новые педагогические и информационные технологии в системе образования: Учеб. пособие для студ. пед. вузов и системы повыш. квалиф. пед. кадров / Е.С.Полат, М.Ю.Бухаркина, М.В.Моисеева, А.Е.Петров / Под ред. Е.С.Полат. – 2-е изд., стер. – М.:Издательский центр «Академия», 2005.- С.27.
3. Бим И.Л. Модернизация структуры и содержания школьного языкового образования (ИЯ) // Иностранные языки в школе.- 2005. - №8. – С.6.

4. Селевко Г.К. Традиционная педагогическая технология и ее гуманистическая модернизация.- М.:НИИ школьных технологий, 2005. – С. 71.

5. Зеня Л.Я., Чобітько В.І. «Формування німецькомовної компетенції в учнів старших класів економічного профілю з використанням технології «Навчання у співробітництві»» // Іноземні мови №1/2008, С. – 8 -9.

6. Бориско Н.Ф. «Україна: читаємо, говоримо, дискутуємо». Навчальний посібник з німецької мови. – Київ: ТОВ «ВП Логос», 2004. – 256 с.

УДК 364 (477)

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ, ЯК СКЛАДОВА СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Британська Н.Н. – викладач

ПВНЗ Вінницький інститут конструювання і підприємництва

Невід'ємною складовою процесів просування України на шляху до ЄС та розбудови соціально-зорієнтованої економіки є впровадження науково-обґрунтованої соціальної політики, створення ефективної системи соціального захисту населення. В сучасних умовах в Україні спостерігається системна економічна криза, одним з проявів якої є інфляція, викликана, зокрема, хвилеподібним зростанням соціальних виплат та трансфертів, не узгоджених ні з економічною, ні з демографічною ситуацією в країні.

Активізація заходів державного управління соціальним захистом населення, та її складової – системи пенсійного забезпечення, безпосередньо пов'язані з комплексом таких питань як досягнення макроекономічної стабілізації та економічного зростання в межах національної економіки, збільшення доходів населення та забезпечення гідного рівня життя громадян країни тощо. Ці питання мають велике практичне значення. Лише на засадах функціонування розвиненої системи соціального захисту населення Україна може сподіватися на винайдення стабільного шляху до становлення соціально-зорієнтованої ринкової економіки, гарантовано втілити стратегію щодо приєднання до складу країн ЄС [1].

Соціальний захист - це система державного гарантування прав громадян України на матеріальне забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та інших випадках, передбачених законодавством України.

Соціальний захист містить як пасивні, так і активні заходи підтримки доходів. Пасивними заходами є соціальна допомога, активними - соціальне страхування (тобто забезпечення доходів у випадку втрати працездатності чи роботи), лікування та профілактика хвороб, а також сприяння освіті й підвищенню кваліфікації.

Пасивна підтримка надається у вигляді соціальної допомоги - допомоги суспільства особі або сім'ї, яка не має достатніх засобів існування. Соціальна допомога за своєю суттю є адресною, тому що надається лише тим, хто її потребує. Через соціальну допомогу соціальний захист виконує свою лікувальну, реабілітаційну функцію, яка полягає в тому, щоб допомогти людям, які потрапили в скрутну життєву ситуацію, вберегтися від зубожіння і не опинитися на узбіччі суспільства.

Проте не менш важливими є також заходи, спрямовані на запобігання ситуаціям, які загрожують добробуту людини, стимулювання активності особи. Соціальний захист виконує свою превентивну, запобіжну функцію шляхом захисту особи та її сім'ї від втрат доходу, пов'язаних з безробіттям, старінням, хворобою або смертю, та поліпшення її добробуту через соціальні служби й економічну допомогу на виховання дітей. Система соціального захисту включає програми зайнятості, соціального страхування, охорони здоров'я та ін.

Державне соціальне забезпечення є складовою системи соціального захисту і виконує функцію нагромадження та розподілу коштів соціального захисту, призначених на соціальну допомогу, виплати по соціальному страхуванню тощо. Соціальне забезпечення включає пенсії й різного роду допомоги. Таким чином, під соціальним забезпеченням розуміють заходи матеріальної підтримки особи та сім'ї з боку держави і суспільства. До системи соціального захисту слід віднести також соціальні нормативи - гарантовані державою мінімальні рівні винагороди за працю, стипендіального та соціального забезпечення.

Глобальна тенденція до децентралізації, регіоналізації і муніципалізації соціальної політики знайшла своє відображення і в розвитку місцевого самоврядування. В Україні роль органів місцевого самоврядування у вирішенні соціальних проблем значно зросла, що обумовлено цілою низкою факторів [3].